

Rolnummer 4885
Arrest nr. 42/2011 van 24 maart 2011

A R R E S T

In zake : het beroep tot vernietiging van de wet van 30 november 2009 « houdende instemming met de Overeenkomst tussen de Europese Unie en de Verenigde Staten van Amerika inzake de verwerking en overdracht van persoonsgegevens van passagiers (PNR-gegevens) door luchtvaartmaatschappijen aan het Ministerie van Binnenlandse Veiligheid van de Verenigde Staten van Amerika (PNR-Overeenkomst 2007), gedaan te Brussel op 23 juli 2007 en te Washington op 26 juli 2007 », ingesteld door de vzw « Ligue des Droits de l'Homme ».

Het Grondwettelijk Hof,

samengesteld uit de voorzitters R. Henneuse en M. Bossuyt, de rechters E. De Groot, L. Lavrysen, J.-P. Snappe, J.-P. Moerman, E. Derycke, J. Spreutels en T. Merckx-Van Goey, en, overeenkomstig artikel 60*bis* van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, emeritus voorzitter M. Melchior, bijgestaan door de griffier P.-Y. Dutilleux, onder voorzitterschap van emeritus voorzitter M. Melchior,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. Onderwerp van het beroep en rechtspleging

Bij verzoekschrift dat aan het Hof is toegezonden bij op 1 maart 2010 ter post aangetekende brief en ter griffie is ingekomen op 2 maart 2010, heeft de vzw « Ligue des Droits de l'Homme », met maatschappelijke zetel te 1000 Brussel, Kogelstraat 22, beroep tot vernietiging ingesteld van de wet van 30 november 2009 « houdende instemming met de Overeenkomst tussen de Europese Unie en de Verenigde Staten van Amerika inzake de verwerking en overdracht van persoonsgegevens van passagiers (PNR-gegevens) door luchtvaartmaatschappijen aan het Ministerie van Binnenlandse Veiligheid van de Verenigde Staten van Amerika (PNR-Overeenkomst 2007), gedaan te Brussel op 23 juli 2007 en te Washington op 26 juli 2007 » (bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 29 december 2009).

Memories zijn ingediend door :

- de vzw « Liga voor Mensenrechten », met maatschappelijke zetel te 9000 Gent, Gebroeders Desmetstraat 75;
- Paul-Emile Dupret, wonende te 1050 Brussel, Van Aastraat 45;
- de vereniging « European Center for Constitutional and Human Rights », afgekort ECCHR, met maatschappelijke zetel te D-10961 Berlijn, Zossener Straße 55-58;
- de Ministerraad.

De verzoekende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en Paul-Emile Dupret, de vereniging « European Center for Constitutional and Human Rights » en de Ministerraad hebben memories van wederantwoord ingediend.

Op de openbare terechtzitting van 1 december 2010 :

- zijn verschenen :
  - . Mr. J. Fermon, advocaat bij de balie te Brussel, tevens *loco* Mr. T. Mitevov, advocaat bij de balie te Brussel, voor de verzoekende partij, en *loco* Mr. P. Bekaert, advocaat bij de balie te Brugge, voor de vzw « Liga voor Mensenrechten »;
  - . Mr. G.-H. Beauthier, advocaat bij de balie te Brussel, voor Paul-Emile Dupret en, *loco* Mr. C. Marchand, advocaat bij de balie te Brussel, voor de vereniging « European Center for Constitutional and Human Rights »;
  - . Mr. F. Tulkens en Mr. S. Seys, advocaten bij de balie te Brussel, voor de Ministerraad;
- hebben de rechters-verslaggevers J.-P. Snappe en L. Lavrysen verslag uitgebracht;
- zijn de voornoemde advocaten gehoord;
- is de zaak in beraad genomen.

De bepalingen van voormelde bijzondere wet van 6 januari 1989 met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

II. *In rechte*

- A -

Het verzoekschrift

A.1.1. De vzw « Ligue des Droits de l'Homme » voert een eerste middel aan ter ondersteuning van haar verzoekschrift, dat is afgeleid uit de schending, door artikel 2 van de wet van 30 november 2009 « houdende instemming met de Overeenkomst tussen de Europese Unie en de Verenigde Staten van Amerika inzake de verwerking en overdracht van persoonsgegevens van passagiers (PNR-gegevens) door luchtvaartmaatschappijen aan het Ministerie van Binnenlandse Veiligheid van de Verenigde Staten van Amerika (PNR-Overeenkomst 2007), gedaan te Brussel op 23 juli 2007 en te Washington op 26 juli 2007 », van artikel 22 van de Grondwet, in samenhang gelezen met de artikelen 8 en 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens. De verzoekende partij stelt dat in de maatregelen die in de in het geding zijnde bepaling zijn verankerd, namelijk het organiseren van de verzameling en de verwerking van de persoonsgegevens van alle reizigers die per vliegtuig van of naar de Verenigde Staten reizen, niet bij de wet is voorzien, dat zij geen wettig doel nastreven, niet noodzakelijk zijn in een democratische samenleving en niet het voorwerp kunnen uitmaken van een daadwerkelijk rechtsmiddel.

A.1.2. In een eerste onderdeel wil de verzoekster aantonen dat de inmenging in het privéleven die voortvloeit uit de Overeenkomst tussen de Europese Unie en de Verenigde Staten waarmee de wet instemt, niet kan worden beschouwd als « bij de wet [...] voorzien » in de zin van artikel 8.2 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, zoals het wordt geïnterpreteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

In de eerste plaats en in hoofdorde voert de verzoekende partij aan dat de tekst van de Overeenkomst geen enkele normatieve regel bevat die de burger informeert over de draagwijdte en de voorwaarden van de inmenging in zijn privéleven. Zo preciseert de Overeenkomst noch de definitie van de gegevens « Passenger Name Record » (hierna : PNR-gegevens) die kunnen worden verzameld, noch de doelstellingen en de verwerking van de gegevens, noch de bewaringstermijn ervan. Het argument van de Regering volgens hetwelk, « door in de Overeenkomst expliciet te verwijzen naar de ' verzekeringen ', [...] zij en de daarin beschreven garanties er eveneens deel van uit[maken], en [...] zij een bindend (en geen unilateraal) karakter [hebben] », zou een loze bewering zijn. De analyse van de teksten van de Overeenkomst en van de brief van het *Department of Homeland Security* (hierna : DHS) toont aan dat deze laatste helemaal geen bindende werking heeft en slechts engagementen bevat die door de overheid van de Verenigde Staten vrij kunnen worden gewijzigd of ingetrokken.

In ondergeschikte orde, indien het Hof toch zou oordelen dat de DHS-brief een bindende kracht heeft, zou in elk geval ervan moeten worden uitgegaan dat in de verzekeringen vervat in die brief niet « bij de wet voorzien » is in de zin van de in het middel bedoelde bepalingen.

De verzoekende partij oordeelt in de eerste plaats dat de definitie van de PNR-gegevens onvoldoende duidelijk is en dat bepaalde definities ervan, door een vage formulering, het niet mogelijk maken de draagwijdte van de erin bedoelde informatie te kennen.

Vervolgens zou de doelstelling van het gebruik van de PNR-gegevens door de overheid evenmin duidelijk gedefinieerd zijn. Bepaalde formuleringen van de Overeenkomst en van de DHS-brief zouden tegenstrijdig zijn. Er zou evenmin een duidelijke en gemeenschappelijke definitie zijn van bepaalde begrippen, zoals « terrorisme », de « daarmee samenhangende misdrijven » of de « ernstige misdrijven van grensoverschrijdende aard, waaronder begrepen de georganiseerde criminaliteit ». De verzoekende partij klaagt verder nog het evolutief karakter aan van de in de brief uiteengezette doelstellingen, en het ontbreken van de verplichting om de burger daarover te informeren, doordat de DHS-brief enkel ertoe strekt de Europese Unie te informeren.

De nadere regels voor de verwerking van de PNR-gegevens door de autoriteiten zouden evenmin duidelijk gedefinieerd zijn. Men kent niet precies de duur van de verwerking en de bewaring van die gegevens. Zo neemt de bepaling volgens welke « met de vraag of en wanneer de overeenkomstig deze brief verzamelde PNR-gegevens moeten worden vernietigd [...] het DHS en de EU zich in het kader van toekomstige besprekingen bezig [zullen] houden » elke waarborg weg dat de bewaringstermijn van vijftien jaar waarin uitdrukkelijk is voorzien, wordt nageleefd.

De verzoekende partij bekritiseert verder nog het feit dat punt II van de DHS-brief het mogelijk maakt dat het DHS PNR-gegevens uitwisselt met « andere nationale overheden met taken op het gebied van wetshandhaving, openbare veiligheid of terrorismebestrijding », die in de tekst niet nader worden bepaald.

A.1.3. In een tweede onderdeel voert de verzoekende partij aan dat met de inmengingen geen wettig doel wordt nagestreefd, rekening houdend met de veralgemeende inzameling van PNR-gegevens en het ruim en onnauwkeurig gebruik ervan. Zonder te betwisten dat de strijd tegen het terrorisme en de georganiseerde misdaad gewettigd is, herinnert zij eraan dat de verwerking van de persoonsgegevens van alle vliegtuigpassagiers die reizen van of naar de Verenigde Staten, niet beperkt is tot die twee vormen van zware criminaliteit. De maatregelen worden ook toegepast, enerzijds, « met het oog op het waarborgen van de openbare veiligheid en de rechtshandhaving », overeenkomstig de aanhef van de Overeenkomst en, anderzijds, krachtens de DHS-brief, voor elke doelstelling, met als enige voorwaarde dat het gebruik van de PNR-gegevens in de Verenigde Staten « wettelijk voorgeschreven » is (punt I van de DHS-brief).

De verzoekende partij beweert dat er een impliciet doel zou zijn, dat onwettig is: het profileren van bepaalde personen volgens onbekende criteria. Volgens de Europese toezichthouder voor gegevensbescherming is diens « bezorgdheid vooral » dat beslissingen over individuen zullen worden genomen op basis van patronen en criteria die zijn vastgesteld met gebruikmaking van de gegevens van passagiers in het algemeen. Aldus kunnen over één bepaalde persoon beslissingen worden genomen op basis (tenminste gedeeltelijk) van patronen die uit de gegevens van andere personen zijn afgeleid. Dus zullen in verhouding tot een abstracte context beslissingen worden genomen die zeer ingrijpend kunnen zijn voor de betrokkenen.

A.1.4. In een derde onderdeel wordt aangevoerd dat de inmengingen niet noodzakelijk zijn in een democratische samenleving. In de eerste plaats zouden de systematische verzameling en verwerking van de gegevens van onschuldige personen niet evenredig zijn. Hetzelfde geldt volgens de verzoekende partij voor de bewaringstermijn van vijftien jaar zonder waarborg dat de gegevens zullen worden vernietigd. Zij stelt verder nog dat de verwerking van gevoelige informatie niet noodzakelijk is en potentieel discriminatoir. De verzoekende partij heeft kritiek op het feit dat gevoelige informatie (volgens de DHS-brief « gegevens met betrekking tot ras of etnische afkomst, politieke opvattingen, godsdienstige of levensbeschouwelijke overtuiging, vakbondslidmaatschap, en gegevens betreffende de gezondheid of het seksuele leven van de betrokkene », enz.) begrepen is in de soorten PNR-gegevens die aan het DHS worden doorgegeven. Zo kan informatie met betrekking tot bijvoorbeeld de in het vliegtuig genuttigde maaltijden wijzen op een godsdienstige of levensbeschouwelijke overtuiging. In combinatie met de « contactgegevens », informatie over de zitplaats en over de boeking, wordt het dan ook mogelijk een beschrijving op te stellen aan de hand waarvan men de affiniteit van een groep personen, de frequentie van hun reizen, enz. kan kennen.

De verzoekende partij stelt dat de verwerking van bepaalde gegevens niet relevant is met het oog op de verklaarde doelstellingen, zoals die van de beschikbare informatie betreffende frequent reizen en voordelen. Zij is van mening dat het vermoeden van « passend beschermingsniveau » dat door de Overeenkomst aan het DHS wordt verleend, niet overeenstemt met de realiteit en afbreuk kan doen aan de voorrang van het recht. In de eerste plaats wordt in de Overeenkomst niet uitgelegd op welke elementen dat vermoeden gebaseerd is. Indien het zou gaan om de « verzekeringen in de brief van het DHS waarin het zijn bescherming van PNR-gegevens toelicht », heeft de verzoekster het illusoire karakter daarvan reeds aangeklaagd. Wat overigens het passend beschermingsniveau inzake gegevensbescherming betreft, weet men dat het criterium dat in de Verenigde Staten wordt gehanteerd, sociologisch en niet juridisch van aard is.

De verzoekende partij oordeelt ten slotte dat een inmenging niet als noodzakelijk kan worden beschouwd wanneer daadwerkelijke rechtsmiddelen ontbreken. De weigering om personen te informeren over alle inlichtingen die over hen worden ingewonnen, en de weigering om hun een rechtsmiddel tegen die weigering toe te kennen, kunnen echter niet worden verantwoord.

A.2. Een tweede middel wordt afgeleid uit de schending van artikel 22 van de Grondwet, in samenhang gelezen met het algemeen beginsel van rechtszekerheid en het algemeen beginsel van niet-retroactiviteit van de wet.

Aan het einde van punt VII van de DHS-brief is vermeld dat « de bovengenoemde bewaringsperioden [...] ook [gelden] voor EU-PNR-gegevens die zijn verzameld op basis van de overeenkomsten tussen de EU en de VS van 28 mei 2004 en 19 oktober 2006 ». De overeenkomst van 2004 voorzagt in een bewaringstermijn van ten hoogste drieënhalf jaar. De personen die vóór de inwerkingtreding van de Overeenkomst van 2007 van of naar de Verenigde Staten zijn gereisd, konden terecht verwachten dat hun gegevens slechts zouden worden verwerkt gedurende maximaal drieënhalf jaar. Het voormelde punt zal in de praktijk tot gevolg hebben dat de bewaringstermijn van die gegevens, verzameld krachtens de overeenkomst van 2004, wordt verlengd - in werkelijkheid meer dan verviervoudigd.

Het Hof heeft herhaaldelijk, en onder meer in zijn arrest nr. 178/2009, geoordeeld :

« De niet-retroactiviteit van wetten is een waarborg ter voorkoming van rechtsonzekerheid. Die waarborg vereist dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk is, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien op het tijdstip dat die handeling wordt verricht ».

Dat is echter volgens de verzoekende partij te dezen niet het geval.

Standpunt van de vzw « Liga voor Mensenrechten »

A.3. De vzw « Liga voor Mensenrechten » is in de zaak tussengekomen. Zij verwijst integraal naar de uiteenzetting van de twee middelen van het verzoekschrift.

Standpunt van de vereniging « European Center for Constitutional and Human Rights » (ECCHR)

A.4.1. De vereniging « ECCHR », die een onafhankelijke organisatie zonder winstoogmerk is met maatschappelijke zetel te Berlijn, is in de zaak tussengekomen. Die vereniging houdt zich bezig met juridische kwesties en met vorming, ter bescherming van de rechten van de mens en van de burgerlijke vrijheden in en buiten Europa.

A.4.2. De tussenkommende partij is in de eerste plaats van oordeel dat de PNR-Overeenkomst van 2007 in feite uit drie verschillende elementen bestaat, die niettemin onderling verbonden zijn : in de eerste plaats de korte overeenkomst die door beide partijen is ondertekend, ten tweede de brief van het DHS aan de Europese Unie en ten derde de brief van de Europese Unie aan het DHS. Terwijl het eerste deel van het formele document moet worden beschouwd als een internationale overeenkomst conform de artikelen 24 en 38 (de vroegere artikelen 11 en 25) van het Verdrag betreffende de Europese Unie (VEU), is de wettelijke verankering van het tweede deel dat uit een briefwisseling bestaat, helemaal niet duidelijk. Het is eerder in die briefwisseling dan in de tekst zelf van de formele overeenkomst dat de substantiële bepalingen van de PNR-Overeenkomst zijn vervat. Het procedé van sluiting van een internationale overeenkomst met aanzienlijke gevolgen via een briefwisseling zoals die te dezen is gevoerd, is uiteraard vatbaar voor discussie. In feite is met die methode een procedure van unilaterale amendementen ingevoerd in het kader waarvan het DHS eenvoudigweg brieven verstuurt naar de Europese Unie, die ze vervolgens moet beoordelen.

Het ECCHR stelt vervolgens dat de « verzekeringen » vervat in de DHS-brief geen bindende engagementen zijn. De tussenkommende partij is dan ook van mening dat de inneming in de grondrechten die de Overeenkomst toestaat, niet onderworpen is aan de daadwerkelijke controle die vereist is om aan het wettigheidsbeginsel te beantwoorden.

Bovendien wordt de vereiste van rechtszekerheid die wordt opgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, evenmin in acht genomen, omdat de in het geding zijnde regelgeving onvoldoende de voorwaarden beschrijft waaronder activiteiten zoals een geheime controle kunnen worden uitgevoerd, of onvoldoende de omstandigheden aangeeft waarin een bevoegdheid zal worden uitgeoefend. De tussenkommende partij sluit zich uit dat oogpunt aan bij de uiteenzettingen in het verzoekschrift.

De tussenkomenende partij is van mening dat de inmenging in het privéleven die voortvloeit uit de door de bestreden wet geratificeerde Overeenkomst, geen wettig doel nastreeft en niet noodzakelijk is in een democratische samenleving. Met die inmenging wordt overigens het gelijkheidsbeginsel niet in acht genomen, bij ontstentenis van een billijke procedure en van garanties tegen misbruik.

A.4.3. In een tweede deel van haar memorie werkt de tussenkomenende partij een geheel van overwegingen uit met betrekking tot de bescherming van de gegevens, met verwijzing naar onder meer de richtlijn 95/46/EG van het Europees Parlement en de Raad van 24 oktober 1995 betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens en betreffende het vrije verkeer van die gegevens. Zij is in dat verband van mening dat het toepassingsgebied van de bestreden Overeenkomst veel verder reikt dan het toepassingsgebied dat door de richtlijn 95/46/EG wordt toegestaan in artikel 6, lid 1, onder b).

De tussenkomenende partij heeft, net zoals de verzoekende partij, kritiek op de buitensporige bewaringstermijn van de gegevens en op het feit dat ze blindelings worden verzameld.

A.4.4. In een derde deel voert het ECCHR aan dat de Overeenkomst waarmee de bestreden wet instemt, artikel 14 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, dat elke vorm van discriminatie verbiedt, schendt.

Punt III van de DHS-brief heeft overduidelijk tot doel het gebruik te beperken, door het DHS, van « gevoelige » gegevens, door de toepassing van een geautomatiseerd filtersysteem dat de inlichtingen sorteert, tenzij zij moeten worden geraadpleegd in een « uitzonderlijk » geval, wat, zoals reeds werd onderstreept, niet voldoende in de Overeenkomst wordt verduidelijkt. Daaraan dient te worden toegevoegd dat, in tegenstelling tot het voorstel voor een kaderbesluit van de Europese Raad over het gebruik van PNR-gegevens, er in de huidige overeenkomst geen expliciete bepalingen zijn om een politieel optreden tegen individuen enkel op basis van de geïnformateerde verwerking van PNR-gegevens, te verhinderen. De tussenkomenende partij verwijst naar een beslissing van het *Bundesverfassungsgericht* van 4 april 2006, waarin het Duitse Grondwettelijk Hof zou hebben geoordeeld :

« Voor de personen van wie de grondwettelijke rechten in het geding zijn, houdt gegevensprofilering een toenemend risico in om het doelwit te worden van nieuwe officiële onderzoeksmaatregelen. Dat werd in zekere mate aangetoond door de resultaten van het gebruik van profileringsgegevens sinds 11 september 2001. (...) Bovendien kan het feit zelf dat profileringen op basis van gegevens door de politie zijn uitgevoerd op grond van bepaalde criteria - indien dat openbaar wordt gemaakt -, diegenen die aan die criteria beantwoorden, stigmatiseren. (...) Het is pertinent, wat betreft de intensiteit van de gevolgen van de sinds 11 september 2001 uitgevoerde profileringen op basis van gegevens, dat deze profileringen gericht waren op vreemdelingen van bepaalde origine en van musulmaanse geloofsovertuiging, wat steeds het risico inhoudt van verspreiding van vooroordelen en van stigmatisering van die bevolkingsgroepen binnen de publieke opinie ».

Standpunt van de tussenkomenende partij, Paul-Emile Dupret

A.5.1. Paul-Emile Dupret is van mening dat hij belang erbij heeft in de zaak tussen te komen, omdat hij zich rechtstreeks door de bestreden wet gevisieerd voelt, vermits hij persoonlijk het « slachtoffer » is geweest van de toepassing van de Overeenkomst waarmee de wet heeft ingestemd, naar aanleiding van verscheidene vliegweizen die hij meer bepaald ondernam in zijn hoedanigheid van medewerker bij het Europees Parlement, sedert achttien jaar, voor de linkse fractie (GUE/GVN). Hij maakt in zijn memorie melding van de « problemen » die hij met de Amerikaanse autoriteiten heeft gehad en die begonnen zijn op 18 juli 2004, naar aanleiding van een reis met een delegatie van parlementsleden naar Venezuela, en vervolgens naar Nicaragua om er de 25ste verjaardag van de val van dictator Somoza te vieren. Hij vermeldt eveneens dat op 19 augustus 2009 aan de jumbo van Air France vlucht 438, een non-stopvlucht Parijs-Mexico, werd geweigerd het grondgebied van de Verenigde Staten te overvliegen wegens zijn aanwezigheid aan boord, waarbij die luchtvaartmaatschappij de PNR-Overeenkomst heeft toegepast nadat de Amerikaanse autoriteiten haar hadden meegedeeld dat de naam Paul-Emile Dupret op hun zwarte lijst voorkwam. Die jumbo moest bijgevolg vermijden het Amerikaanse grondgebied te overvliegen, met inbegrip van de territoriale wateren ervan, met minstens één bijkomend vliegtuig tot gevolg. Voor zijn terugkeer naar Europa heeft Air France Paul-Emile Dupret een ander traject opgelegd, met een tussenlanding op de Caraïben en één reisdag méér.

Wat de grond van de zaak betreft, neemt de tussenkomende partij de middelen van het verzoekschrift over en past ze aan aan haar persoonlijke geval, meer bepaald wat het ontbreken van een daadwerkelijk rechtsmiddel betreft, waarvan zij het slachtoffer beweert te zijn. Zij vermeldt in dat verband de brief die zij op 11 mei 2010 ontving van het Belgische ministerie van Buitenlandse Zaken, waarin vermeld staat :

« Het vliegverbod naar en boven het grondgebied van de Verenigde Staten is een soevereine beslissing van dat land.

Welke ook de redenen van die beslissing zijn, zijn de Belgische autoriteiten niet bevoegd om in dat verband bij de Amerikaanse autoriteiten tussen te komen. Elke tussenkomst zou worden beschouwd als een inmenging in hun interne zaken.

Verhaal is enkel mogelijk bij de Amerikaanse autoriteiten zelf. Ik heb navraag gedaan bij onze Ambassade in Washington, waaruit blijkt dat soms een oplossing wordt gevonden wanneer men een beroep doet op Amerikaanse advocatenkantoren gespecialiseerd in immigratie ».

A.5.2. In haar memorie van wederantwoord vraagt de tussenkomende partij om een prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie, over de bestaanbaarheid van de PNR-Overeenkomst met verschillende Europeesrechtelijke bepalingen.

Standpunt van de Ministerraad

A.6.1. De Ministerraad stelt dat het beroep niet ontvankelijk is, daar het zonder voorwerp is. Sinds de inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon en de ermee samenhangende wijzigingen aan de oprichtingsverdragen van de Unie, werd de aan de lidstaten toegekende mogelijkheid om het bindende karakter van een overeenkomst tussen de Europese Unie en een derde staat afhankelijk te maken van de inachtneming van de bepalingen van hun interne grondwettelijke procedure, overeenkomstig artikel 24, lid 5, van het VEU (in de versie voorafgaand aan de inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon), afgeschaft. De sluiting van een internationale overeenkomst tussen de Europese Unie en een derde staat over aangelegenheden waarop de gewone wetgevingsprocedure van toepassing is, wordt voortaan afhankelijk gesteld van de goedkeuring door het Europees Parlement, overeenkomstig artikel 218 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (VWEU) (het vroegere artikel 300 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap). Bij ontstentenis van tegengestelde overgangsbepalingen zijn de bepalingen van het Verdrag van Lissabon van onmiddellijke toepassing. Vermits de PNR-Overeenkomst 2007 vóór de inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon werd ondertekend, dienen voor de definitieve sluiting ervan de nieuwe Europeesrechtelijke procedureregels te worden nageleefd. Aldus is de definitieve sluiting van de PNR-Overeenkomst 2007 voortaan enkel afhankelijk van de goedkeuring door het Europees Parlement. De initiatieven die sinds december 2009 door de Europese instellingen zijn genomen met toepassing van artikel 218 van het VWEU met betrekking tot de PNR-Overeenkomst 2007, bevestigen die redenering. Daaruit volgt volgens de Ministerraad dat de aan het Hof voorgelegde wet geen weerslag meer heeft op de inwerkingtreding, in de Belgische rechtsorde, van de PNR-Overeenkomst 2007. Het vernietigingsberoep gericht tegen een wet die geen voorwerp meer heeft, moet bijgevolg onontvankelijk worden verklaard.

Aangezien de procedure van definitieve sluiting van de PNR-Overeenkomst 2007 niet was beëindigd op de dag van de inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon dat de bepalingen van de oprichtingsverdragen van de Unie heeft gewijzigd, dient men zich af te vragen welke juridische regeling geldt voor de voortzetting van de procedure van definitieve sluiting van de Overeenkomst.

A.6.2. In zijn memorie van wederantwoord herinnert de Ministerraad eraan dat op 17 en 23 maart 2010 de Commissie voor de Justitie van de Kamer heeft onderzocht of er een subsidiariteitsadvies moest worden geformuleerd over het voorstel voor een besluit van de Raad van 1 februari 2010 inzake de sluiting van de PNR-Overeenkomst 2007. De genoemde Commissie heeft eenparig besloten dat geen opmerkingen dienden te worden gemaakt wat de subsidiariteit betreft (*Parl. St.*, Kamer, 2009-2010, DOC 52-2536/001, p. 9).

Standpunt van de verzoekende partij en van de tussenkomende partij Paul-Emile Dupret

A.7.1. In haar memorie van antwoord wijst de verzoekende partij in de eerste plaats erop dat de Ministerraad zich in zijn eerste memorie niet uitspreekt over de twee middelen die zij in haar verzoekschrift

aanvoert. Voor het overige en wat de kwestie van onontvankelijkheid van het beroep betreft, voert zij aan dat te dezen twee periodes zouden moeten worden onderscheiden, namelijk de periode vanaf de ondertekening van de PNR-Overeenkomst 2007 tot de inwerkingtreding van de wet van 30 november 2009, zijnde de periode vóór de inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon, enerzijds, en de periode na die inwerkingtreding, namelijk vanaf 1 december 2009, anderzijds. Het zijn immers de oprichtingsverdragen van de Europese Unie, en niet het nationale recht van de lidstaten, die de juridische regeling bepalen voor verdragen die door de Europese Unie worden gesloten. De bestreden wet zou een maatregel zijn ter uitvoering van één van de procedureregels die van toepassing zijn op de sluiting van internationale overeenkomsten door de Unie, die sinds de inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon precies is veranderd, namelijk de mogelijkheid die bij het vroegere artikel 24, lid 5, van het VEU aan de lidstaten wordt geboden om de bindende werking van een door de Unie ondertekende overeenkomst afhankelijk te stellen van de inachtneming van de bepalingen van hun grondwettelijke procedure. De datum van inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon, en niet die van de bestreden wet, zou te dezen dus de pertinente spildatum zijn.

A.7.2. In hun respectieve memories van antwoord voeren de verzoekende partij en een van de tussenkomenende partijen, Paul-Emile Dupret, aan dat, vóór de inwerkingtreding van de bestreden wet, de PNR-Overeenkomst 2007 « in België niet voorlopig van toepassing was in zoverre de Belgische Regering, krachtens het vroegere artikel 24, lid 5, van het VEU, het bindende karakter van de overeenkomst afhankelijk had gemaakt van de inachtneming van de bepalingen van zijn grondwettelijke procedure ». Het zou pas vanaf de inwerkingtreding van de bestreden wet zijn dat de PNR-Overeenkomst 2007 voor de Belgische autoriteiten voorlopig (tot de definitieve sluiting ervan) bindend zou zijn geweest.

De Ministerraad antwoordt daarop dat de bestreden wet niet de juridische grondslag vormt van de voorlopige toepassing van de PNR-Overeenkomst 2007, die in België reeds voorlopig van toepassing was vóór de aanneming van de bestreden wet. De genoemde wet heeft enkel een juridische grondslag van intern recht toegekend aan de toepassing van de PNR-Overeenkomst in België.

De juridische grondslag van de voorlopige toepassing van de PNR-Overeenkomst 2007 in het gemeenschapsrecht is daarentegen gewijzigd op de dag van de inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon, evenals de hele juridische regeling die geldt voor de sluiting van namens de Unie gesloten internationale overeenkomsten.

A.7.3. Met betrekking tot de regeling die op de PNR-Overeenkomst 2007 van toepassing is sinds de inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon, herbevestigt de Ministerraad in zijn memorie van antwoord dat het de nieuwe procedureregels zijn die van toepassing zijn op de sluiting van een internationaal verdrag tussen de Europese Unie en een derde staat, die enkel afhangt van de goedkeuring door het Europees Parlement, vermits de bij het vroegere artikel 24, lid 5, van het VEU aan de lidstaten toegekende mogelijkheid om het bindende karakter van een overeenkomst tussen de Europese Unie en een derde staat afhankelijk te stellen van de inachtneming van de bepalingen van hun grondwettelijke procedure, is opgeheven.

Sinds 1 december 2009 is de PNR-Overeenkomst 2007 voorlopig van toepassing in de lidstaten krachtens artikel 9 van het protocol betreffende de overgangsbepalingen dat als bijlage bij het Verdrag van Lissabon is gevoegd.

- B -

Ten aanzien van de in het geding zijnde norm en het onderwerp van het beroep

B.1. Het beroep beoogt de vernietiging van de wet van 30 november 2009 « houdende instemming met de Overeenkomst tussen de Europese Unie en de Verenigde Staten van Amerika inzake de verwerking en overdracht van persoonsgegevens van passagiers (PNR-gegevens) door luchtvaartmaatschappijen aan het Ministerie van Binnenlandse

Veiligheid van de Verenigde Staten van Amerika (PNR-Overeenkomst 2007), gedaan te Brussel op 23 juli 2007 en te Washington op 26 juli 2007 ».

B.2.1. De bestreden wet bepaalt :

« Artikel 1. Deze wet regelt een aangelegenheid als bedoeld in artikel 77 van de Grondwet.

Art. 2. De Overeenkomst tussen de Europese Unie en de Verenigde Staten van Amerika inzake de verwerking en overdracht van persoonsgegevens van passagiers (PNR-gegevens) door luchtvaartmaatschappijen aan het Ministerie van Binnenlandse Veiligheid van de Verenigde Staten van Amerika (PNR-Overeenkomst 2007), gedaan te Brussel op 23 juli 2007 en te Washington op 26 juli 2007, zal volkomen gevolg hebben ».

B.2.2. De Overeenkomst waarmee de wet instemt, bestaat uit drie delen : de overeenkomst tussen de Verenigde Staten en de Europese Unie, een brief van de Verenigde Staten aan de Europese Unie en een brief van de Europese Unie aan de Verenigde Staten.

B.2.3. Volgens punt 1 van die Overeenkomst, « zal de Europese Unie ervoor zorgen dat luchtvaartmaatschappijen die internationale passagiersvluchten van of naar de Verenigde Staten uitvoeren de PNR-gegevens uit hun boekingssystemen beschikbaar stellen zoals gevraagd door het DHS [Department of Home Security] ».

Punt 2 organiseert het toeleveringssysteem voor de overdracht van gegevens en preciseert dat « het DHS elektronisch toegang [zal] krijgen tot de PNR-gegevens in de boekingssystemen van de luchtvaartmaatschappijen die zich op het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie bevinden, totdat er een afdoende systeem tot stand is gebracht dat de doorgifte van dergelijke gegevens door de luchtvaartmaatschappijen mogelijk maakt ».

Punt 3 bepaalt dat de gegevens zullen worden verwerkt overeenkomstig de wetgeving en de grondwettelijke vereisten van de Verenigde Staten, terwijl punt 4 stelt dat het DHS en de Europese Unie de uitvoering van de Overeenkomst op gezette tijden zullen evalueren.

Punt 9 bepaalt :

« Deze overeenkomst treedt in werking op de eerste dag van de maand volgende op die waarin de partijen de kennisgevingen hebben uitgewisseld waaruit blijkt dat zij hun interne

procedures daartoe hebben voltooid. Deze overeenkomst wordt vanaf de datum van ondertekening voorlopig toegepast. [...] ».

Ten aanzien van de ontvankelijkheid van het beroep

B.3.1. De Ministerraad werpt een exceptie op die is afgeleid uit de onontvankelijkheid van het beroep. Hij voert in hoofdzaak aan dat wegens de inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon op 1 december 2009, de PNR-Overeenkomst 2007, die vóór die datum nog niet was gesloten en slechts voorlopig van toepassing was, voortaan, alvorens definitief te worden gesloten door de Raad van de Europese Unie, moet worden goedgekeurd door het Europees Parlement. Daaruit zou volgen dat de Belgische wet die met de overeenkomst heeft ingestemd in het kader van een vroegere, andere juridische procedure die nog niet was voltooid, zonder voorwerp is geworden.

B.3.2. De verzoekende partij voert aan dat twee periodes moeten worden onderscheiden, namelijk, enerzijds, de periode vanaf de ondertekening van de PNR-Overeenkomst van 23 juli 2007 tot de inwerkingtreding van de wet van 30 november 2009 en, anderzijds, de periode vanaf de inwerkingtreding van de wet van 30 november 2009 tot de eventuele sluiting van de PNR-Overeenkomst 2007 door de Europese Unie.

Zij is van mening dat de bestreden wet de juridische grondslag vormt van de voorlopige toepassing van de PNR-Overeenkomst 2007 in België. Zij oordeelt dat, vóór de inwerkingtreding van de bestreden wet, de PNR-Overeenkomst 2007 niet voorlopig van toepassing was in België in zoverre de Belgische Regering, krachtens het vroegere artikel 24, lid 5, van het Verdrag betreffende de Europese Unie (VEU), het bindende karakter van de Overeenkomst afhankelijk heeft gesteld van de inachtneming van de bepalingen van haar grondwettelijke procedure. Het zou pas vanaf de inwerkingtreding van de bestreden wet zijn dat de PNR-Overeenkomst 2007 voorlopig bindend zou zijn voor de Belgische overheden, totdat de Overeenkomst definitief zou zijn gesloten.

B.4.1. De PNR-Overeenkomst 2007 kwam tot stand overeenkomstig artikel 24 van het VEU, zoals het van toepassing was vóór de inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon, op 1 december 2009.

Artikel 24, dat deel uitmaakte van titel V van het VEU « Bepalingen betreffende een gemeenschappelijk buitenlands en veiligheidsbeleid », bepaalde :

« 1. Indien ter uitvoering van deze titel een overeenkomst moet worden gesloten met één of meer staten of internationale organisaties, kan de Raad het voorzitterschap machtigen om, zo nodig bijgestaan door de Commissie, daartoe onderhandelingen te openen. Dergelijke overeenkomsten worden gesloten door de Raad op aanbeveling van het voorzitterschap.

2. De Raad besluit met eenparigheid van stemmen wanneer de overeenkomst betrekking heeft op een aangelegenheid ten aanzien waarvan interne besluiten met eenparigheid van stemmen worden aangenomen.

3. Wanneer de overeenkomst betrekking heeft op de uitvoering van een gemeenschappelijk optreden of een gemeenschappelijk standpunt, besluit de Raad met gekwalificeerde meerderheid van stemmen overeenkomstig artikel 23, lid 2.

4. Dit artikel is ook van toepassing op aangelegenheden die onder titel VI vallen. Wanneer de overeenkomst betrekking heeft op een aangelegenheid ten aanzien waarvan interne besluiten of maatregelen met gekwalificeerde meerderheid van stemmen moeten worden aangenomen, besluit de Raad met gekwalificeerde meerderheid van stemmen overeenkomstig artikel 34, lid 3.

5. Geen overeenkomst is bindend voor een lidstaat waarvan de vertegenwoordiger in de Raad verklaart dat hij de bepalingen van zijn grondwettelijke procedure in acht moet nemen; de andere leden van de Raad kunnen overeenkomen dat de overeenkomst niettemin voorlopig van toepassing is.

6. De overeenkomsten, gesloten onder de voorwaarden van dit artikel, zijn bindend voor de instellingen van de Unie ».

B.4.2. In het kader van de procedure tot het sluiten van de PNR-Overeenkomst tussen de Europese Unie en de Verenigde Staten heeft de Belgische Regering een beroep gedaan op artikel 24, lid 5, van het VEU, volgens hetwelk geen overeenkomst bindend is voor een lidstaat waarvan de vertegenwoordiger in de Raad verklaart dat hij de bepalingen van zijn grondwettelijke procedure in acht moet nemen.

B.4.3. Bij een brief van 30 november 2009 heeft de minister van Buitenlandse Zaken de Permanente Vertegenwoordiging van België bij de Europese Unie meegedeeld dat de instemmingsprocedure met betrekking tot de PNR-Overeenkomst was beëindigd en heeft hij gevraagd om de secretaris-generaal van de Raad van de Europese Unie daarvan in kennis te stellen.

B.5.1. Op 17 december 2009, na de aanneming van de bestreden wet en na de inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon, heeft de Europese Commissie aan het Europees Parlement een voorstel voorgelegd voor een besluit van de Raad inzake de sluiting van de PNR-Overeenkomst 2007 (COM (2009) 702 definitief). In dat voorstel beveelt de Commissie de Raad aan om een besluit vast te stellen betreffende de sluiting van de PNR-Overeenkomst 2007, na de goedkeuring door het Europees Parlement, overeenkomstig artikel 218, lid 6, onder a), van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (VWEU).

B.5.2. Artikel 218 van het VWEU bepaalt :

« 1. Onverminderd de bijzondere bepalingen van artikel 207 wordt bij het onderhandelen over en het sluiten van overeenkomsten tussen de Unie en derde landen of internationale organisaties de volgende procedure gevolgd.

2. De Raad verleent machtiging tot het openen van de onderhandelingen, stelt de onderhandelingsrichtsnoeren vast, verleent machtiging tot ondertekening en sluit de overeenkomsten.

3. De Commissie of, indien de voorgenomen overeenkomst uitsluitend of hoofdzakelijk betrekking heeft op het gemeenschappelijk buitenlands en veiligheidsbeleid, de hoge vertegenwoordiger van de Unie voor buitenlandse zaken en veiligheidsbeleid, doet aanbevelingen aan de Raad, die een besluit vaststelt houdende machtiging tot het openen van de onderhandelingen en waarbij, naar gelang van de inhoud van de voorgenomen overeenkomst, de onderhandelaar of het hoofd van het onderhandelingsteam van de Unie wordt aangewezen.

4. De Raad kan de onderhandelaar richtsnoeren geven en een bijzonder comité aanwijzen; de onderhandelingen moeten in overleg met dat comité worden gevoerd.

5. De Raad stelt op voorstel van de onderhandelaar een besluit vast waarbij machtiging wordt verleend tot ondertekening van de overeenkomst en, in voorkomend geval, in afwachting van de inwerkingtreding, tot de voorlopige toepassing ervan.

6. De Raad stelt op voorstel van de onderhandelaar een besluit houdende sluiting van de overeenkomst vast.

Tenzij de overeenkomst uitsluitend betrekking heeft op het gemeenschappelijk buitenlands en veiligheidsbeleid, stelt de Raad het besluit houdende sluiting van de overeenkomst vast :

a) na goedkeuring door het Europees Parlement, in de volgende gevallen :

- i) associatieovereenkomsten;
- ii) toetreding van de Unie tot het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden;
- iii) overeenkomsten die door de instelling van samenwerkingsprocedures een specifiek institutioneel kader scheppen;
- iv) overeenkomsten die aanzienlijke gevolgen hebben voor de begroting van de Unie;
- v) overeenkomsten betreffende gebieden waarop de gewone wetgevingsprocedure, of, indien de goedkeuring van het Europees Parlement vereist is, de bijzondere wetgevingsprocedure van toepassing is.

In dringende gevallen kunnen het Europees Parlement en de Raad een termijn voor het geven van de goedkeuring overeenkomen;

b) na raadpleging van het Europees Parlement in de overige gevallen. Het Europees Parlement brengt advies uit binnen een termijn die de Raad naar gelang van de urgentie kan bepalen. Indien er binnen die termijn geen advies is uitgebracht, kan de Raad besluiten.

7. Bij de sluiting van een overeenkomst kan de Raad, in afwijking van de leden 5, 6 en 9, de onderhandelaar machtigen om de wijzigingen die krachtens de overeenkomst volgens een vereenvoudigde procedure of door een bij de overeenkomst opgericht orgaan worden aangenomen, namens de Unie goed te keuren. De Raad kan aan deze machtiging bijzondere voorwaarden verbinden.

8. Tijdens de gehele procedure besluit de Raad met gekwalificeerde meerderheid van stemmen.

De Raad besluit evenwel met eenparigheid van stemmen wanneer de overeenkomst een gebied betreft waarop handelingen van de Unie met eenparigheid van stemmen worden vastgesteld, alsmede ten aanzien van de associatieovereenkomsten en de in artikel 212 bedoelde overeenkomsten met de kandidaat-lidstaten. De Raad besluit eveneens met eenparigheid van stemmen over de overeenkomst inzake toetreding van de Unie tot het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Dit besluit houdende sluiting van die overeenkomst treedt pas in werking nadat de lidstaten het overeenkomstig hun onderscheiden grondwettelijke bepalingen hebben goedgekeurd.

9. De Raad stelt, op voorstel van de Commissie of van de hoge vertegenwoordiger van de Unie voor buitenlandse zaken en veiligheidsbeleid, een besluit vast tot schorsing van de toepassing van een overeenkomst en tot bepaling van de standpunten die namens de Unie worden ingenomen in een krachtens een overeenkomst opgericht lichaam, wanneer dit lichaam handelingen met rechtsgevolgen vaststelt, met uitzondering van handelingen tot aanvulling of wijziging van het institutionele kader van het akkoord.

10. Het Europees Parlement wordt in iedere fase van de procedure onverwijld en ten volle geïnformeerd.

11. Een lidstaat, het Europees Parlement, de Raad of de Commissie kan het advies inwinnen van het Hof van Justitie over de verenigbaarheid van een voorgenomen overeenkomst met de Verdragen. Indien het Hof afwijzend adviseert, kan het voorgenomen akkoord niet in werking treden, behoudens in geval van wijziging daarvan of herziening van de Verdragen ».

B.5.3. Op 1 februari 2010 heeft de Raad van de Europese Unie het voorstel van de Commissie gevolgd, door het besluit vast te stellen betreffende de sluiting van de PNR-Overeenkomst 2007, onder voorbehoud van de goedkeuring door het Europees Parlement, die nog niet is verkregen.

B.5.4. De Commissie voor de Justitie van de Kamer van volksvertegenwoordigers heeft geoordeeld dat er geen subsidiariteitsadvies moest worden geformuleerd over het voorstel voor een besluit van de Raad van 1 februari 2010 inzake de sluiting van de PNR-Overeenkomst 2007. Het verslag van 1 april 2010 vermeldt daarover het volgende :

«De overeenkomst tussen de Europese Unie en de Verenigde Staten inzake de verwerking en overdracht van persoonsgegevens van passagiers (PNR-gegevens) door luchtvaartmaatschappijen aan het ministerie van Binnenlandse Veiligheid van de Verenigde Staten van Amerika (PNR-overeenkomst 2007) COM(2009)0702 werd in Brussel op 26 juli 2007 ondertekend ‘ onder voorbehoud van sluiting ’ maar met voorlopige toepassing.

De overeenkomst wordt sedert haar ondertekening, *i.c.* 26 juli 2007, voorlopig toegepast in afwachting van de definitieve sluiting. De concrete toepassingen bevinden zich in de ‘ Brief van de VS aan de EU ’ die samen met de overeenkomst gepubliceerd werd. Hierin wordt onder meer gestipuleerd dat het DHS 19 PNR-gegevens ontvangt en dat deze vijftien jaar worden bijgehouden : zeven jaar als actief gegeven en daarna acht jaar in een slapend archief.

Deze overeenkomst werd aan het Parlement voorgelegd en de Belgische instemmingswet dateert van 30 november 2009.

Op 1 december 2009 is het verdrag van Lissabon in werking getreden dat voorziet in een nieuwe procedure met betrekking tot het sluiten van internationale overeenkomsten.

Voortaan geldt artikel 218.6.a) van het Verdrag (VWEU). Volgens deze procedure moet de Raad een besluit vaststellen houdende sluiting van een overeenkomst *na goedkeuring van het Europees Parlement* en na kennisgeving aan de nationale Parlementen.

Omdat de ratificatieprocedure van de PNR-overeenkomst op 1 december 2009 niet volledig was afgerond (enkele landen hadden nog niet geratificeerd) werd ze vervangen door de nieuwe procedure.

Alle nationale parlementen werden bijgevolg in kennis gesteld van het ontwerp van Raadsbesluit van 1 februari 2010.

Ondertussen geldt een voorlopige toepassing : in afwachting worden de 19 gegevens reeds doorgegeven, anders bestaat het risico dat geen enkel vliegtuig nog uit Europa in de US zou landen » (*Parl. St.*, Kamer, 2009-2010, DOC 52-2536/001, pp. 3-4).

B.6.1. De bestreden wet verleent geen instemming met een door de Belgische Staat gesloten verdrag, maar past in een procedure waarbij de Europese Unie een internationale overeenkomst afsluit met de Verenigde Staten van Amerika.

B.6.2. De procedure tot het sluiten van de PNR-Overeenkomst 2007 werd aangevat op basis van artikel 24 van het VEU, dat inmiddels werd opgeheven door het Verdrag van Lissabon. Thans wordt de sluiting van een dergelijke overeenkomst geregeld in artikel 218 van het VWEU. Zoals wordt bevestigd door de onder B.5 vermelde initiatieven van de ter zake bevoegde Europese overheden, moet de procedure tot het sluiten van de PNR-Overeenkomst, die bij de inwerkingtreding van dat Verdrag nog niet was afgerond, worden voortgezet op basis van de nieuwe regelgeving.

In dit verband vermeldt het verslag van de Commissie voor de Justitie van de Kamer, aangehaald in B.5.4 :

« Omdat de ratificatieprocedure van de PNR-Overeenkomst op 1 december 2009 niet volledig was afgerond (enkele landen hadden nog niet geratificeerd) werd ze vervangen door de nieuwe procedure.

Alle nationale parlementen werden bijgevolg in kennis gesteld van het ontwerp van Raadsbesluit van 1 februari 2010 » (*Parl. St.*, Kamer, 2009-2010, DOC 52-2536/001, p. 4).

« De procedure die indertijd door het Belgisch Parlement gevolgd werd, komt daardoor te vervallen » (*ibid.*, p. 6).

B.6.3. Sinds de inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon maakt de bestreden wet van 30 november 2009 geen deel meer uit van de te volgen procedure tot sluiting van de PNR-Overeenkomst 2007 tussen de Europese Unie en de Verenigde Staten. Bijgevolg heeft de verzoekende partij geen belang om de vernietiging van een wet te vorderen die geen gevolgen heeft voor de sluiting van die Overeenkomst.

B.6.4. Het feit dat de PNR-Overeenkomst 2007, in afwachting van de sluiting ervan overeenkomstig de thans geldende procedure, voorlopig van toepassing blijft, doet daaraan geen afbreuk. Die voorlopige toepassing volgt immers niet uit de bestreden wet, maar rechtstreeks uit het recht van de Europese Unie, meer bepaald uit punt 9 van de bedoelde Overeenkomst en uit het besluit 2007/551/GBVB/JPZ van de Raad van 23 juli 2007, op grond waarvan die Overeenkomst namens de Europese Unie werd ondertekend, inzonderheid artikel 3 daarvan, en dat, overeenkomstig de overgangsbepalingen bij het Verdrag van Lissabon, zoals vervat in artikel 9 van het protocol nr. 36 bij het VWEU, gehandhaafd blijft zolang het niet is ingetrokken, nietig verklaard of gewijzigd. De verzoekende partij kan derhalve aan de voorlopige toepassing van de PNR-Overeenkomst 2007 evenmin een belang ontleen om de vernietiging van de bestreden wet te vorderen, aangezien deze geen enkel verband heeft met die voorlopige toepassing.

B.7. Het beroep tot vernietiging is onontvankelijk.

Om die redenen,

het Hof

verwerpt het beroep.

Aldus uitgesproken in het Frans, het Nederlands en het Duits, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, op de openbare terechtzitting van 24 maart 2011.

De griffier,

De voorzitter,

P.-Y. Dutilleux

M. Melchior